τεύχος 6 - δεκέμβρης 2002
έκδοση δρόμου

Ρεσάλτο

ΠΕΡΙ «ΕΓΧΩΡΙΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ»
ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ
ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ
ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ

"Ποιος είναι σίγουρος ότι ξέρει τι σημαίνουν τα ονόματα που σήμερα με ευκολία περνούν απ' τα χείλη όλων;
Τι είναι αυτό που υπάρχει και τι διακυβεύεται αυτή τη στιγμή στον σημερινό κόσμο;
Δεν είναι άσκοπο τις ώρες αυτές της σύγχυσης ή της αφοπλιστικά ανόητης ευκολίας, να επιμένουμε να αναρωτιόμαστε πάνω στις κρίσιμες σημασίες των πραγμάτων."

αναρχικοί αντιεξουσιαστές κερατσινίου

ΠΕΡΙ «ΕΓΧΩΡΙΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ» ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΔΑΙΜΟΝΙΩΝ

Βράδυ της 29ης Ιούνη 2002. Πυροκροτητής εκρήγνυται στα χέρια του Σάββα Ξηρού, στον Πειραιά. Η αρχή του τέλους της ΕΟ 17 Νοέμβρη. Η έναρξη μιας σφοδρής ιδεολογικής και κατασταλτικής επίθεσης από το κράτος και όλες τις διαθέσιμες καθεστωτικές δυνάμεις.

Τα όσα ακολούθησαν όλους αυτούς τους μήνες αναδεικνύουν και το μέγεθος αυτής της επίθεσης. Συσπείρωση των κομμάτων του κοινοβουλίου, της συντριπτικής πλειοψηφίας των οργανώσεων και των εξωκοινοβουλευτικών κομμάτων της αριστεράς, των ΜΜΕ, «ανθρώπων του πνεύματος και των τεχνών» και λοιπών λακέδων του συστήματος, με επιδείξεις αστικής νομιμότητας και θεσμολαγνείας, γύρω από το κατασκευασμένο και χειραγωγικό δίλημμα: ή με τη δημοκρατία ή με την τρομοκρατία. Εικονικά εδώλια, διαπόμπευση, ασκήσεις αλαζονείας, κυνισμού και χυδαιότητας από τα ΜΜΕ. Απόπειρες κοινωνικής νομιμοποίησης της ρουφιανιάς και της γενικευμένης καχυποψίας. Αναδρομική εγκληματοποίηση κάθε μορφής αγώνα που δεν ενσωματώθηκε καθεστωτικά (και όχι μόνο της ένοπλης πάλης) από το τέλος της δικτατορίας μέχρι σήμερα. Θέσμιση ποινής μέσα στην ποινή με την επιβολή των «ειδικών συνθηκών κράτησης». Χαρακτηρισμός όσων αντιτάχθηκαν (και αντιτάσσονται) στην «αντι»τρομοκρατική υστερία ως «συνοδοιπόρων». Καλλιέργεια κλίματος εκφοβισμού και απειλής επεισοδίων πριν την πορεία της 1ης Οκτώβρη στην Αθήνα που είχε καλεστεί «ενάντια στην τρομοκρατία του κράτους και των ΜΜΕ». Πογκρόμ προσαγωγών αναρχικών και αντιεξουσιαστών στην ασφάλεια, για «φιλικές ανακρίσεις», έξω από αυτοδιαχειριζόμενα στέκια, έξω από σπίτια και σε χώρους εργασίας, με αφετηρία αυτή την πορεία. Αποστολή κατασταλτικού μηνύματος προς κάθε ανεξέλεγκτη εστία αντίστασης, κάθε αντισυναινετικό συγκρουσιακό αγώνα και κάθε αγωνιστή που δεν εξαργυρώνει τους αγώνες του, με τη σύλληψη του Γιάννη Σερίφη. Συνέχιση των κατασταλτικών μεθοδεύσεων με την έκδοση ενταλμάτων σύλληψης για κακουργηματικές πράξεις εναντίον δύο αναρχικών για συμμετοχή στη σύγκρουση με την αστυνομία στην πορεία του Πολυτεχνείου, με τη μέθοδο της εκ των υστέρων επιλεκτικής «αναγνώρισης» ατόμων από ασφαλίτες. Το διεθνούς εμβέλειας σύγχρονο ιδεολόγημα της «ασφάλειας» και της «αντιτρομοκρατίας» (που αποτελεί την ιδεολογική κορωνίδα των κρατικών και διακρατικών σχηματισμών παγκόσμιας κυριαρχίας μετά την επίθεση της 11ης Σεπτέμβρη στους δίδυμους πύργους), τώρα σε πλήρη εφαρμογή, στην ελληνική του εκδοχή.

Και βέβαια, οι προπαγανδιστικές, νομοθετικές και κατασταλτικές μεθοδεύσεις δε συνιστούν μια στιγμιαία παρεκτροπή της ιεραρχημένης, καταπιεστικής και εκμεταλλευτικής δημοκρατίας του κράτους και των αφεντικών. Ούτε, επίσης, η επελαύνουσα ιστορική λήθη κι η συκοφάντηση των κοινωνικών αγώνων των τελευταίων 30 χρόνων που δεν ενσωματώθηκαν καθεστωτικά, αφορούν μόνο τις σκοπιμότητες «εξάρθρωσης» μιας ένοπλης οργάνωσης και την ιστορική παραχάραξη του κύκλου της μεταπολίτευσης από την αστυνομία και τους δημοσιογράφους συνοδοιπόρους της. Την ίδια στιγμή, αποτελούν την αιχμή μιας συνολικότερης προσπάθειας περιθωριοποίησης και αποκοινωνικοποίησης των αντισυναινετικών ιδεών, πράξεων και αγώνων για τη θωράκιση του (δημο)κρατικού καθεστώτος, τόσο για την επιτυχή έκβαση των άμεσων «στοιχημάτων» που έχει να φέρει σε πέρας (ελληνική προεδρία της ΕΕ το 2003, καπιταλιστική ολυμπιακή φιέστα), όσο και -σε συντονισμό με τα υπόλοιπα δυτικά κράτη- για την κοινωνική πειθάρχηση σε μια περίοδο επίτασης της εκμετάλλευσης και των κοινωνικών αποκλεισμών στο εσωτερικό των δυτικών κοινωνιών και των πολεμικών επιχειρήσεων και της λεηλασίας των ανθρώπων και της φύσης στην καπιταλιστική περιφέρεια.

Για το λόγο αυτό, θέλοντας να συμβάλλουμε στη διαμόρφωση των όρων απάντησης απέναντι σε αυτή την προσπάθεια αποβλάκωσης, αμνησίας και πειθάρχησής μας, ως αναπόσπαστο στοιχείο της όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, θεωρήσαμε αναγκαίο να διατυπώσουμε μια προσέγγιση σχετικά με τη γέννηση της ένοπλης πάλης στην Ελλάδα, την 27χρονη δράση της ΕΟ 17Ν, τις συλλήψεις των μελών της και τα όσα ακολούθησαν και συνεχίζουν πιάνοντας τα πράγματα από κάπως παλαιότερα και σε παραλληλία με τις κοινωνικο-πολιτικές καταστάσεις στην Ελλάδα όλα αυτά τα χρόνια. Μια και σε τελική ανάλυση οι ένοπλες οργανώσεις υπήρξαν γέννημα συγκεκριμένων κοινωνικών και πολιτικών συνθηκών, προέκυψαν μέσα από το πιο μαχητικό κομμάτι της ελληνικής κοινωνίας της δεκαετίας του ΄70 και χαρακτήρισαν τη μεταπολιτευτική ιστορική πραγματικότητα της Ελλάδας.

Η μεταπολεμική κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα στον ελλαδικό χώρο χαρακτηρίστηκε με τρόπο κεντρικό από το διχαστικό δίπολο *αριστερά-δεξιά*. Η κατοχύρωση από την πλευρά των δεξιών του «προδοτικού ρόλου των κομμουνιστών» (μετά την συντριπτική ήττα του Δημοκρατικού Στρατού των κομμουνιστών από τον Εθνικό Στρατό που έλεγχαν οι δεξιοί, στον εμφύλιο του 1946-49), η αναδρομική αναγνώριση αυτού του «προδοτικού ρόλου» ακόμα και στα πλαίσια της αντίστασης απέναντι στη γερμανική κατοχή, η αναγόρευση του κομμουνιστικού κινδύνου σε υπ' αριθμόν 1 κίνδυνο λόγω της δημιουργίας κρατών «υπαρκτού σοσιαλισμού» στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας μεταπολεμικά κι η ιδιαίτερη γεωπολιτική σημασία που είχε ο ελλαδικός χώρος για τους άγγλους αρχικά και τους διάδοχούς τους, από το 1947 και μετά, αμερικάνους, αποτέλεσαν τις προϋποθέσεις για το τριαντάχρονο κυνηγητό εκείνου του κομματιού της ελληνικής κοινωνίας που ήταν αριστερό ή φιλικά προσκείμενο στην αριστερά ή θεωρούνταν ύποπτο για φιλοκομμουνιστικές ιδέες. Εξορίες, βασανιστήρια, παρακολουθήσεις, πιστοποιητικά φρονημάτων για την εύρεση δουλειάς, προσαγωγές στα τμήματα «δια υπόθεσιν σας».

Το πέρασμα από την δικτατορικού στην κοινοβουλευτικού τύπου διακυβέρνηση, το 1974, κι η ελεγχόμενη μετάβαση της κρατικής εξουσίας από τους χουντικούς στους φιλελεύθερους αστούς δημοκράτες, με επικεφαλής τον Καραμανλή, σήμανε την έναρξη αυτής της περιόδου που ονομάστηκε «μεταπολίτευση», στην οποία τέθηκε ως βασικό πολιτικό ζητούμενο η άρση αυτής της τριαντάχρονης διχαστικής διάκρισης σε αριστερούς και δεξιούς.

Πρώτη κίνηση σε αυτή την κατεύθυνση ήταν η νομιμοποίηση, από τη δεξιά κυβέρνηση του Καραμανλή, του ΚΚΕ και του ΚΚΕεσωτερικού (το οποίο προέκυψε ως διάσπαση του ΚΚΕ τα πρώτα χρόνια της δικτατορίας), που μέχρι τότε ήταν παράνομα. Η «πρόσκληση» έγινε άμεσα δεκτή κι έτσι δύο γραφειοκρατικοί και απόλυτα ιεραρχημένοι κομματικοί μηχανισμοί, με το δικό τους εγκληματικό παρελθόν (κοινό μέχρι τα τέλη της δεκαετίας του ΄60) των δολοφονιών -στα μέσα της δεκαετίας του ΄40- και της σταθερής συκοφάντησης αγωνιστών που βρίσκονταν εκτός της κομματικής τους γραμμής, οι οποίοι είχαν από χρόνια εγκαταλείψει κάθε επαναστατική αναφορά και εγκολπωθεί τον μεταρρυθμιστικό προσανατολισμό, έγιναν πλέον και κομμάτι του καθεστώτος.

Τα μεταδικτατορικά προτάγματα των δύο ΚΚΕ περιστρέφονται γύρω από τον «εκδημοκρατισμό», τη θεσμική εδραίωση και διεύρυνση δηλαδή της αστικής δημοκρατίας και την «προκοπή», μια τακτοποίηση δηλαδή των «φτωχών λαϊκών στρωμάτων» με μικροαστικούς όρους, ενώ δε χάνουν ευκαιρία να διαχωρίζονται από κάθε συγκρουσιακή και μη ελεγχόμενη από τα ίδια εκδοχή των κοινωνικών αγώνων με καταδίκες, λάσπη και πρακτορολογίες, δίνοντας από τη μία τα απαραίτητα εχέγγυα νομιμοφροσύνης και προσπαθώντας από την άλλη να δημιουργήσουν για άλλη μια φορά (τις δικές τους) μονοπωλιακές συνθήκες έκφρασης των αριστερών ιδεών, οραμάτων και πρακτικών.

Ωστόσο, κομμάτια της ελληνικής κοινωνίας που δε χωράνε στους καθεστωτικούς ελιγμούς των δύο ΚΚΕ ή αρνούνται να ενσωματωθούν σε αυτούς, εμπνεόμενα και από την εξέγερση του Νοέμβρη του 1973, συνεχίζουν τους αγώνες ενάντια στις ασφυκτικές πολιτικές, οικονομικές και καθημερινές συνθήκες, έξω από τη λογική του συμβιβασμού: σε χώρους εργασίας με τη δημιουργία πολλών εργοστασιακών επιτροπών βάσης, πολυήμερες απεργίες και καταλήψεις εργοστασίων, σε τοπικούς αγώνες, στους δρόμους και με ενέργειες βίας. Κι αυτά τα αγωνιζόμενα κομμάτια θα έρθουν γρήγορα αντιμέτωπα με το σκληρό αστυνομικό κράτος της μεταπολιτευτικής δεξιάς, η οποία αδυνατεί να

απαλλαγεί ριζικά από το εγκληματικό της παρελθόν, την ίδια στιγμή που επιχειρεί έναν εκσυγχρονισμό με ευρωπαϊκό προσανατολισμό, μια πιο εκλεπτυσμένη διακυβέρνηση δυτικοευρωπαϊκού τύπου.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες, της μεταδικτατορικής κρατικής βαρβαρότητας, που διατηρούσε ένα μεγάλο τμήμα της ελληνικής κοινωνίας, λόγω του αποκλεισμού και της άγριας καταστολής του, σε ημι-παράνομη σχέση με τους μηχανισμούς του κράτους αλλά και σε συνδυασμό με τη διεθνή συγκυρία της άνθησης των εθνικο-απελευθερωτικών αγώνων στον τρίτο κόσμο, των ψευδαισθήσεων τους, και των αντιιμπεριαλιστικών οργανώσεων αντάρτικου πόλης στο εσωτερικό πολλών ευρωπαϊκών κρατών, δεν είναι παράδοξο που γεννήθηκαν και στην Ελλάδα ένοπλες οργανώσεις. Από τη στιγμή που τα εγχώρια και διεθνή δεδομένα ευνοούσαν την ένοπλη διέξοδο, το παράδοξο θα ήταν μάλλον να μην υπάρξουν τέτοιες.

Τα πρώτα μεταπολιτευτικά χρόνια η Ελλάδα μοιάζει με καζάνι που βράζει. Εκατοντάδες κοινωνικοί αγώνες ξεπηδούν σε διάφορα σημεία και

για διάφορους λόγους και παράλληλα με αυτούς ευκαιριακές ή μονιμότερες ομαδοποιήσεις αγωνιστών (σε αυτές τις τελευταίες κατατάσσονται όπως έδειξε η συνέχεια η ΕΟ 17Ν και ο ΕΛΑ) παρεμβαίνουν με βίαιες ενέργειες στα πολιτικά και κοινωνικά δρώμενα. Πολλές από αυτές γίνονται με τη χρήση όπλων ή δυναμίτη. Ο απολογισμός της πενταετίας '75-'80 αναφέρει εκατοντάδες εμπρησμούς, 300 περίπου βομβιστικές ενέργειες και 5 εκτελέσεις για κοινωνικο-πολιτικούς λόγους. Στόχοι είναι αμερικάνικα αυτοκίνητα, πράκτορες της CIA, βασανιστές της χούντας, επιχειρήσεις όπου είχαν διεξαχθεί ή συνεχίζονταν εργατικοί αγώνες, επικεφαλής αστυνομικών δυνάμεων που είχαν πρωτοστατήσει στην καταστολή κινητοποιήσεων, χώροι σύμβολα που εξυπηρετούσαν την έκφραση αλληλεγγύης στον αγώνα των Παλαιστίνιων, την έμπρακτη εναντίωση στις δολοφονίες μελών της RAF στα λευκά κελιά της Γερμανίας κ.α.

Οι ένοπλοι αγωνιστές στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης συνδέονται με την ανταγωνιστική κοινωνική δυναμική που εκφράζεται είτε συμμετέχοντας κι οι ίδιοι σε διάφορους κοινωνικούς αγώνες είτε με την συσχέτιση των ενεργειών τους με τους αγώνες αυτούς και τα γενικότερα ζητήματα της περιόδου. Τις ενέργειές τους φαίνεται να τις διακατέχει σε μεγάλο βαθμό η λογική της οργανωμένης αναβάθμισης της (αντι)βίας των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων κοινωνικών κομματιών σε μια φάση εκδήλωσης πολλών αγώνων. Προς τα τέλη της δεκαετίας του ΄70 όμως που εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια υποχώρησης των κοινωνικών αγώνων (ιδιαίτερα των εργατικών) αρχίζει να φαίνεται και μια μετατόπιση του χαρακτήρα και της φιλοσοφίας των ένοπλων και βομβιστικών ενεργειών (διατυπωμένη μέσα και από κείμενα ένοπλων ομάδων) προς την κατεύθυνση της αυτόνομης επαναστατικής βίας, της συστηματοποίησης της ένοπλης πάλης, της διαμόρφωσης των όρων, δηλαδή, για το αντάρτικο πόλης.

Ο πρώτος κύκλος της μεταπολίτευσης κλείνει το 1981 με την άνοδο του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, αφού πρώτα την προηγούμενη χρονιά οι οργανώσεις της άκρας αριστεράς (ένα πολυπληθές κομμάτι, που, από τη μία, με πολιτικά οργανωμένο τρόπο αγωνίζεται στους δρόμους εκείνη την περίοδο και από την άλλη, σε παραλληλία με την ΚΚΕδίστικη ρητορεία, καταδικάζει και διαχωρίζεται στην πλειοψηφία του από κάθε εμπρηστική, βομβιστική ή ένοπλη ενέργεια) έχουν συναντήσει τα όρια τους και έχουν μπει σε τροχιά αποδιοργάνωσης και υποχώρησης, μετά και την αδυναμία τους να απαντήσουν πολιτικά στην άγρια καταστολή που δέχονται στην πορεία για την επέτειο του Πολυτεχνείου, στις 17 Νοέμβρη 1980, που άφησε πίσω της εκτός από πολλά ανοιγμένα κεφάλια και δύο

δολοφονημένους διαδηλωτές, τον Κουμή και την Κανελλοπούλου.

Η άνοδος του ΠΑΣΟΚ στην εξουσία, το 1981, γίνεται μέσα σε κλίμα γιορτινό. Το βράδυ της εκλογικής νίκης χιλιάδες άνθρωποι, σε ολόκληρη την Ελλάδα, βγαίνουν στους δρόμους πανηγυρίζοντας και φωνάζοντας συνθήματα όπως «απόψε πεθαίνει η δεξιά». Την επόμενη μέρα στα ραδιόφωνα κυριαρχούν τραγούδια του Σαββόπουλου, του Θεοδωράκη, του Λοΐζου, του Νέου Κύματος. Η σοσιαλδημοκρατία αλά ελληνικά κατέχει την κρατική εξουσία. Η απάτη του «τρίτου δρόμου για ένα σοσιαλισμό με ανθρώπινο πρόσωπο», του «έξω οι βάσεις» και «έξω από την ΕΟΚ», του Ανδρέα Παπανδρέου τροφοδοτούν τις κοινωνικές αυταπάτες του μεγαλύτερου τμήματος της ελληνικής κοινωνίας. Η ήδη παραπαίουσα άκρα αριστερά ενσωματώνεται μαζικά και κάνει ουρές στις λίστες στελέχωσης του σοσιαλιστικού κράτους της «αλλαγής». Η ποιοτική αναβάθμιση της συναινετικής πολιτικής βάζει -σε πρώτο χρόνο- σε θέση εφεδρείας τις κρατικές κατασταλτικές μεθοδεύσεις. Οι κοινωνικοί αγώνες υποχωρούν. Πολλές ομαδοποιήσεις που είχαν δραστηριοποιηθεί ένοπλα τη δεκαετία του ΄70 δεν ξαναεμφανίζονται ενώ οργανώσεις όπως η ΕΟ 17Ν αναστέλλουν τη δράση τους.

Τα πρώτα χρόνια της σοσιαλιστικής διακυβέρνησης χαρακτηρίζονται από έναν αριθμό αλλαγών στην εκπαίδευση, στα συνδικαλιστικά δικαιώματα, στα δικαιώματα των γυναικών, στην τοπική αυτοδιοίκηση με τη δημιουργία επιτροπών γειτονιάς, στον αγροτικό τομέα με τη δημιουργία πολλών συνεταιρισμών. Καθόλου τυχαία βέβαια αυτά τα εργατικά σωματεία, οι επιτροπές γειτονιάς κι οι αγροτικοί συνεταιρισμοί που δημιουργούνται αποτελούν ως επί το πλείστον παραρτήματα του σοσιαλιστικού κράτους ελεγχόμενα σε μεγάλο βαθμό από πρασινοφρουρούς. Ταυτόχρονα το μεταπολιτευτικό ζητούμενο της άρσης των διακρίσεων του παρελθόντος πραγματώνεται πολύ περισσότερο από τη νομιμοποίηση απλώς των δύο ΚΚΕ. Με πρόταγμα την «εθνική συμφιλίωση», από τη μία, αναγνωρίζονται ενιαία ως «Εθνική Αντίσταση» ΕΛΑΣίτες, χίτες, ταγματασφαλίτες κλπ και από την άλλη, δημιουργείται μια ευρεία πολιτική συμφωνία μεταξύ σοσιαλιστών, κομμουνιστών και δεξιών για λήθη απέναντι στα γεγονότα του εμφύλιου και διακοπή κάθε αναφοράς σε αυτόν.

Ωστόσο, δε θα αργήσει την ευφορία της εκταμίευσης του κρατικού κορβανά και των σοσιαλιστικών υποσχέσεων της διακήρυξης της 3ης Σεπτέμβρη (ιδρυτική διακήρυξη του ΠΑΣΟΚ της 3ης Σεπτέμβρη 1974) να διαδεχτεί ο ρεαλισμός της εξουσίας. Χώροι με παράδοση αγώνων (εργασιακοί, εκπαιδευτικοί) ξαναμπαίνουν σε διαδικασία κινητοποιήσεων, ενώ και νέα υποκείμενα αγώνα (νεολαιίστικο κίνημα με έντονες αντιεξουσιαστικές αναφορές και συγκρουσιακές διαθέσεις) εμφανίζονται στο προσκήνιο επιταχύνοντας ακόμα περισσότερο αυτόν τον ρεαλισμό. Στην «εγκατάλειψη» των σοσιαλιστικών οραμάτων οι ένοπλες οργανώσεις ανακαλύπτουν νέα επιχειρήματα για την ύπαρξη και τη δράση τους. Από αυτό το χρονικό σημείο όμως και έπειτα η αποσύνδεσή τους από τα νέα υποκείμενα και τις νέες συνθήκες των κοινωνικών αγώνων γίνεται όλο και πιο εμφανής. Οι ενέργειες τους αφορούν όλο και εντονότερα θεαματικές παρεμβάσεις σε επίπεδο κεντρικής πολιτικής σκηνής.

Ειδικότερα σε σχέση με την ΕΟ 17Ν: τα περιεχόμενά της κινούνται, ως επί το πλείστον, στα πλαίσια μιας επιθετικής κριτικής, διορθωτικού χαρακτήρα, στην πολιτική της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ (σε αντίθεση με τον ΕΛΑ που διατηρεί περιεχόμενα συνολικότερα ανταγωνιστικά), δείχνοντας να πιέζει για την πραγματοποίηση των ανεκπλήρωτων υποσχέσεων και οραμάτων. Επιπλέον, ο λόγος της συνεχίζει να διακατέχεται από τις παραδοσιακές αναφορές του αριστερού λόγου, ο οποίος όμως έχει ήδη γίνει παρωχημένος λόγω της προχωρημένης «εθνικής συμφιλίωσης» και της ολοένα και μεγαλύτερης κοινωνικής κινητικότητας στην ταξική πυραμίδα είτε ως γεγονός για κάποιες ομάδες του πληθυσμού είτε ως προσδοκία για κάποιες άλλες. Η έλλειψη ανάλυσης των νέων, εκσυγχρονισμένων και συναινετικών όρων επιβολής και εκμετάλλευσης, η εστίαση του αντικαπιταλισμού της στην βραδυπορούσα ελληνική κεφαλαιουχική ανάπτυξη, στην αδυναμία προσέλκυσης ξένων επενδύσεων και στη μεταφορά εγχώριων κεφαλαίων στο εξωτερικό, η δογματική της προσκόλληση στις όλο και περισσότερο ξεπερασμένες διακρίσεις *αριστεράς-δεξιάς* και σε έναν παραδοσιακό αντιαμερικανισμό που εξακολουθεί να αναγνωρίζει την Ελλάδα ως προτεκτοράτο των ΗΠΑ κι η τοποθέτηση της ως η ένοπλη πτέρυγα εκβιασμού των αλλαγών που δεν έγιναν την οδηγούν σταδιακά σε ιδεολογικό και πολιτικό αδιέξοδο.

Το ΄89 καταρρέει το οικοδόμημα και τα επιχειρήματα υπεράσπισης του υπαρκτού σοσιαλισμού. Μαζί τους αρχίζει κι η τελευταία φάση απομαζικοποίησης των πολιτικών χώρων που συγκροτούνταν πάνω σε αυτές τις ιδεολογίες και τα οράματα. Ταυτόχρονα, η ολοκλήρωση της άρσης των διχαστικών διακρίσεων του παρελθόντος γίνεται πλέον όχι με εγχώριους όρους αλλά με το ξεθώριασμα

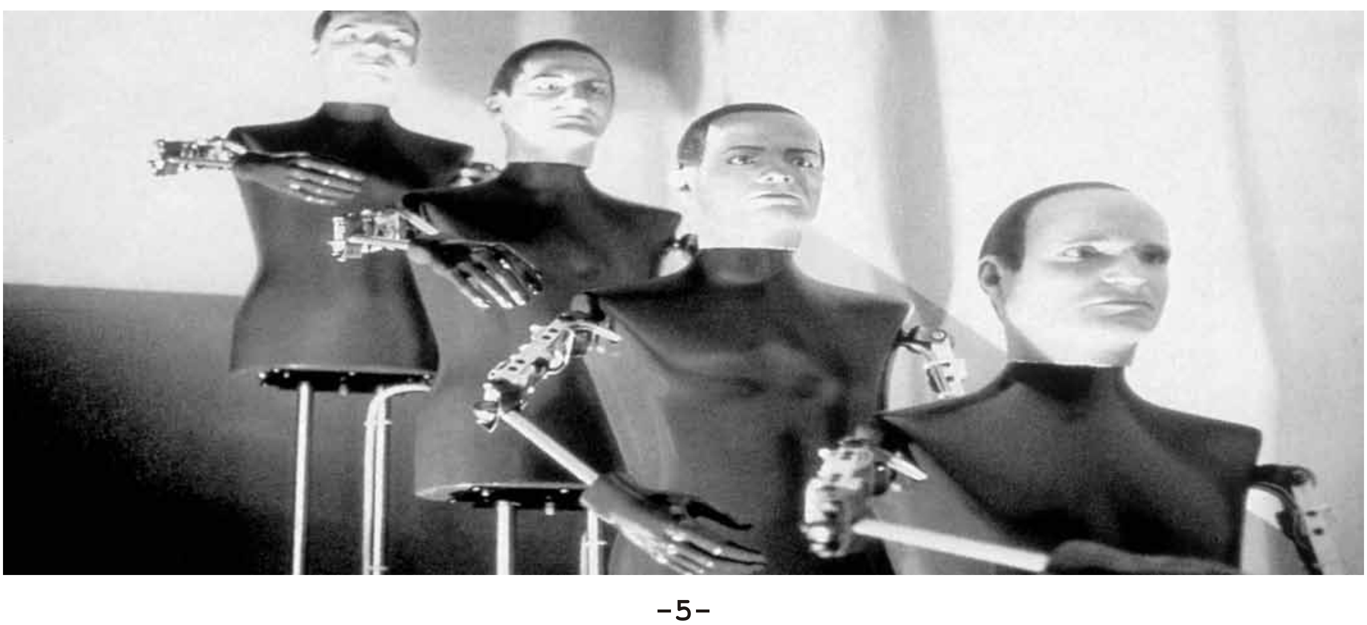
των ιδεολογικών αποχρώσεων που συντελείται διεθνώς. Η μετατροπή του κομματικού πολιτικού αγώνα από προτάσεις διαφορετικών εξουσιαστικών μοντέλων κοινωνικής οργάνωσης και διακυβέρνησης σε προτάσεις καλύτερης διαχείρισης ενός κοινά αποδεκτού μοντέλου (κοινοβουλευτική δημοκρατία, οικονομία της αγοράς), οι οποίες κρίνονται με βάση τη δυνατότητα τους να εκβιάζουν τη μεγαλύτερη δυνατή κοινωνική συναίνεση στην επιβολή των καπιταλιστικών προσταγών (αποδιάρθρωση του κράτους πρόνοιας, αναδιάρθρωση της εκπαίδευσης, της εργασίας και της ασφάλισης) κάνει τις αναφορές σε αριστερούς και δεξιούς παρωχημένες όσο ποτέ. Κεντροαριστερά, κεντροδεξιά, γενικώς πολύ κέντρο.

Από τις ένοπλες οργανώσεις της μεταπολίτευσης που συνεχίζουν ο μεν ΕΛΑ αντιλαμβάνεται τη σοβαρή μετάλλαξη των πολιτικών και κοινωνικών δεδομένων και τα αδιέξοδα της συνέχισης της δράσης του η δε ΕΟ 17 Ν αναλαμβάνει να διασώσει την ένοπλη προοπτική στο σοσιαλισμό καθιστώντας την όμως όλο και περισσότερο ιδιωτική της υπόθεση. Από τον κουρελιασμένο, από τις τόσες και τόσες εξελίξεις που έχουν μεσολαβήσει όλα αυτά τα χρόνια, παραδοσιακό αριστερό λόγο της ενισχύονται οι αναφορές της στην «εθνική ανεξαρτησία» και η μοναξιά της σοσιαλιστικής ιδεολογίας δίνει περισσότερο χώρο στο (σοσιαλ)πατριωτικό ανάχωμα ενάντια στη νεοφιλελεύθερη βαρβαρότητα του «παγκοσμιοποιημένου» κεφαλαίου.

Αυτή η πάντοτε προβληματική επίκληση της «εθνικής ανεξαρτησίας» και καθετί «εθνικού» (μια που αναφέρονται στην ψευδεπίγραφη κοινότητα μεταξύ καταπιεζόμενων και καταπιεστών, εκμεταλλευόμενων και εκμεταλλευτών) αν για την αριστερή προσέγγιση είχε κάποιο σημείο αναφοράς όταν η Ελλάδα ήταν προτεκτοράτο των ΗΠΑ (παρότι και τότε ήταν εξόχως προβληματική και αναμφισβήτητα μερική) γίνεται μέσα στη δεκαετία του ΄90 κομμάτι της συντηρητικής σκέψης. Γιατί, τι «εθνική ανεξαρτησία» μπορεί να διεκδικεί πλέον η Ελλάδα όταν βρίσκεται στις 25 πλουσιότερες χώρες του κόσμου, έχει στήσει τις οικονομικές της αποικίες στα Βαλκάνια και έχει στρατιωτικές της μονάδες σε τόσες χώρες (Βοσνία, Αλβανία, Κόσοβο, Μακεδονία, Αφγανιστάν); Όταν είναι δηλαδή ενεργό μέλος του δυτικού ιμπεριαλιστικού μπλοκ παγκόσμιας κυριαρχίας και προσπαθεί και για ακόμα καλύτερες επιδόσεις; Τι μπορεί να σημαίνει το αίτημα της «εθνικής ανεξαρτησίας» για τους ντόπιους καταπιεσμένους, εκμεταλλευόμενους και αποκλεισμένους, αν όχι μεγαλύτερη κοινωνική και ταξική ειρήνευση, πειθαρχία και ανοχή απέναντι στα αφεντικά τους; Τι μπορεί να σημαίνει το αίτημα της «εθνικής ανεξαρτησίας» για τους εκατοντάδες χιλιάδες μετανάστες στον ελλαδικό χώρο που στο όνομα της διαφορετικής τους καταγωγής αντιμετωπίζονται ως σύγχρονοι είλωτες, αν όχι εχθρότητα και μόνο εχθρότητα;

Είναι σαφές ότι αρκετά είναι αυτά που μας διαφοροποιούν από την ΕΟ 17Ν στα περιεχόμενα του λόγου, στις αναλύσεις, στα προτάγματα, στο όραμα της για έναν αντιγραφειοκρατικό σοσιαλισμό, που, παρότι φαντάζει πιο προχωρημένο από τα διάφορα σοσιαλιστικά μοντέλα που εφαρμόστηκαν σε διάφορες χώρες, παραμένει δέσμιο της λενινιστικής λογικής των δύο σταδίων του επαναστατικού κοινωνικού μετασχηματισμού, όπου στο πρώτο στάδιο η κοινωνική οργάνωση εξακολουθεί να υπόκειται στην κυριαρχία του κράτους.

Άλλο πράγμα, όμως, είναι η κριτική τοποθέτηση απέναντι στην ΕΟ 17Ν και άλλο το ότι σύσσωμες οι καθεστωτικές δυνάμεις (κόμματα, ΜΜΕ, «άνθρωποι του πνεύματος και των τεχνών» και λοιποί λακέδες του συστήματος) εμφανίσουν τα μέλη της ως εγκληματίες και ληστές, αποπολιτικοποιώντας και απονοηματοδοτώντας τη δράση και τον αγώνα τους και μας καλούν με τον ίδιο τρόπο να τους αντιμετωπίσουμε όλοι. Άλλωστε, αυτό που

επιδιώκεται και ζητιέται όλους αυτούς τους μήνες δεν είναι μόνο η καταδίκη της δράσης της ΕΟ 17Ν και της λογικής της ένοπλης πάλης αλλά η γενικότερη καταδίκη των αντισυναινετικών και συγκρουσιακών ιδεών, πράξεων και αγώνων, η γενικότερη καταδίκη της κοινωνικής ή πολιτικής (αντι)βίας, αυθόρμητης ή οργανωμένης, ατομικής ή συλλογικής, ένοπλης ή μη, ως παράλογη, αδιανόητη, και παθολογική, ώστε να απομείνει η άσκηση βίας αποκλειστική δυνατότητα του κράτους.

Γι' αυτό, αυτή η αιματοβαμμένη δημοκρατία, που με τα στρατεύματά της και τις επιχειρήσεις της συμμετέχει στις μαζικές σφαγές και τη λεηλασία ολόκληρων κοινωνιών, αυτή η αιματοβαμμένη δημοκρατία των εκατοντάδων νεκρών προσφύγων από πνιγμούς και νάρκες στα σύνορά της, των δεκάδων «τυχαίων εκπυρσοκροτήσεων» αστυνομικών όπλων, των καθημερινών «εργατικών ατυχημάτων», αυτή η δημοκρατία του τρόμου, με τις κάμερες, τα μπλόκα και τις πεζές περιπολίες της, τους ρατσιστικούς νόμους και τις απελάσεις της, τους τρομονόμους και τις φυλακές υψίστης ασφαλείας της που στήνει σε διάφορα σημεία της Ελλάδας (με αυτές στο Μαλανδρίνο Φθιώτιδας να λειτουργούν ήδη), μας καλεί να συνταχθούμε στο «κυνήγι της τρομοκρατίας» και των «συγκοινωνούντων δοχείων» της, στην ποινικοποίηση, δηλαδή, κάθε μορφής αντίστασης.

Γι' αυτό αυτή η ευαίσθητη δημοκρατία που ενοχλήθηκε με τα λευκά κελιά της Τουρκίας, αυτή η άμεμπτη δημοκρατίας που δεν εκδικείται μας καλεί να αναγνωρίσουμε την αναγκαιότητα -για λόγους ασφάλειας λένε- να υπάρχουν «ειδικές πτέρυγες κρατουμένων», μια και όπως φαίνεται η βαρβαρότητα που κυριαρχεί στις κανονικές πτέρυγες δεν της είναι πλέον αρκετή.

Παρόλα τα ψέματα και τη λάσπη, ωστόσο, η πραγματικότητα δεν μπορεί να κρυφτεί. Η ΕΟ 17Ν με τον τρόπο, τα περιεχόμενα και το όραμα που η ίδια επέλεξε, διεξήγαγε για 27 χρόνια έναν αντικαθεστωτικό αγώνα. Κανένας άλλος πέρα από «αθώους» εξουσιαστές, εκμεταλλευτές, βασανιστές και δολοφόνους δεν ήταν στο στόχαστρό της και ο πολιτικός χαρακτήρας της δράσης της επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι όσοι κατηγορούνται για συμμετοχή σε αυτή την οργάνωση έχουν εγκλειστεί σε «ειδικά κελιά», με «ειδικές συνθήκες κράτησης», που κατασκευάστηκαν ειδικά γι' αυτούς. Ενώ η ψυχική, σωματική και διανοητική εξόντωση, στα «ειδικά κελιά» του Κορυδαλλού, 18 ανθρώπων κατηγορούμενων για συμμετοχή στη συγκεκριμένη οργάνωση, κι η οδήγησή τους, με συνοπτικές διαδικασίες και κατηγορητήρια, προϊόντα σε μεγάλο βαθμό χειρισμών και εκβιασμών της πολυδιαφημιζόμενα «έγκυρης» αστυνομίας, σε μια δίκη καρμανιόλα, πέρα από το ότι καταδεικνύουν την εκδικητική φύση του δημοκρατικού καθεστώτος, έχουν χαρακτήρα πειράματος μέτρησης των κοινωνικών αντανακλαστικών σε σχέση με τις κατασταλτικές επιχειρήσεις (τόσο αυτές που έχουν ήδη πραγματοποιηθεί όσο και αυτές που θα ακολουθήσουν) και αποτελούν σαφέστατη υπόδειξη του ζοφερού μέλλοντος που περιμένει όποιον αντισταθεί στα «αυτονόητα» και τις «κανονικότητες» μιας ζωής

υποταγμένης και λεηλατημένης.

Η όποια κριτική και τήρηση αποστάσεων, λοιπόν, σχετικά με την ΕΟ 17Ν έχει νόημα μόνο όταν γίνεται από απελευθερωτική σκοπιά και δεν μπορεί να μεταφράζεται σε αποδοχή της αφαίρεσης των πολιτικών χαρακτηριστικών της δράσης της και σε ανοχή απέναντι στις προπαγανδιστικές και κατασταλτικές μεθοδεύσεις. Πέρα από τα χειραγωγικά διλήμματα του κράτους και των καθεστωτικών δυνάμεων που συσπειρώνονται γύρω του, το ζήτημα έχει τεθεί και παραμένει: ή με την ιεραρχημένη, καταπιεστική και εκμεταλλευτική δημοκρατία του κράτους και των αφεντικών ή με την κοινωνική ανταρσία, την αυτοοργάνωση και την αλληλεγγύη για την κοινωνική απελευθέρωση, για μια κοινωνία χωρίς ιεραρχία και διακρίσεις, χωρίς εκμετάλλευση και καταναγκασμούς, χωρίς επιτήρηση και φυλακές.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΙΔΕΟΛΟΓΗΜΑ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΧΗ ΤΟΥ

Ο θόρυβος της έκρηξης στις 29 Ιούνη στον Πειραιά ακούστηκε σαν τον πυροβολισμό του αφέτη στο ξεκίνημα αγώνα δρόμου. Από κει κι έπειτα, τα γεγονότα άρχισαν να «τρέχουν» πολύ γρήγορα. Συλλήψεις και γκρο-πλαν στη ζωή των συλληφθέντων. Όπλα, αλεξίσφαιρα και τζιπάκια της «αντι»τρομοκρατικής. Δελτία ειδήσεων και άρθρα που δικάζουν, διαπομπεύουν, σπέρνουν τον πανικό. Καταδίκη της «τρομοκρατίας» από κάθε λογής τρομολάγνους. Ένας κρατικός μηχανισμός σε πλήρη ισχύ λειτουργίας και μια αστυνομία που απ΄ τη μια μέρα στην άλλη έγινε η «δική μας» αστυνομία. Κινήθηκαν ευέλικτα. Από νωρίς αυτό που διατυπώθηκε ήταν ένα ξεκάθαρο δίλημμα: ή με την τρομοκρατία ή με τη δημοκρατία. Κι όποιος επιχειρούσε να φρενάρει την υστερία κινδύνευε να χαρακτηριστεί «συνοδοιπόρος». Το χαλί στρώθηκε για τη δαιμονοποίηση κάθε μορφής αντίστασης.

Γιατί μετά τα γεγονότα επιταχύνθηκαν απότομα οι διαδικασίες κοινωνικού ελέγχου και καταστολής. Και μάλιστα, ως θέσφατα πλέον της ομαλής λειτουργίας του δημοκρατικού καθεστώτος. Οι δεκάδες προσαγωγές ατόμων τις πρώτες μέρες μετά την έκρηξη, η δημιουργία κλίματος απειλής επεισοδίων και εκφοβισμού πριν την πορεία της 1ης Οκτώβρη στην Αθήνα, που καλέστηκε ενάντια στην τρομοκρατία κράτους και μμε, καθώς και το πογκρόμ προσαγωγών στην ασφάλεια για «φιλικές ανακρίσεις» που ακολούθησε, αποτελούν χαρακτηριστικά παραδείγματα. Το γεγονός ότι εξέλειψε η ΕΟ17Ν δε σημαίνει ότι η κρατική βία δεν έχει πια αποδέκτες.

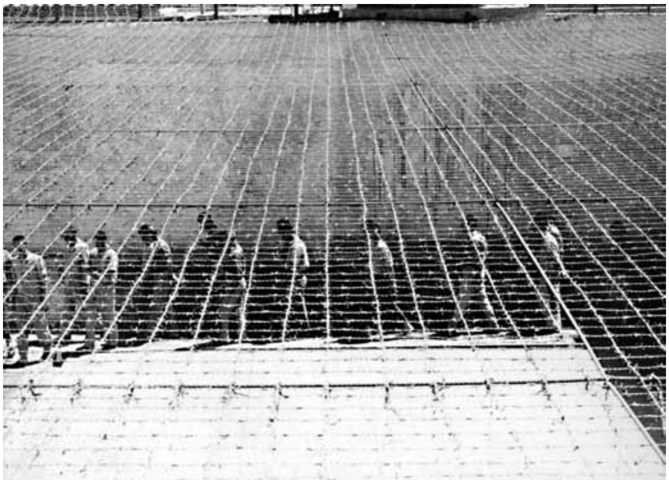
Στην πολεμοχαρή εξόρμηση για την πάταξη της «τρομοκρατίας», και πλάι στους αστυνομικούς χειρισμούς, βρέθηκε εκούσια -όπως ήταν αναμενόμενο άλλωστε- ολόκληρος ο πολιτικός κόσμος της χώρας. Όλοι αυτοί, μαζί με δημοσιογράφους, διανοούμενους, καλλιτέχνες και λοιπούς συνοδοιπόρους της κρατικής τρομοκρατίας έσπευσαν να επικροτήσουν τις αστυνομικές επιχειρήσεις και να καταδικάσουν το φαινόμενο της «τρομοκρατίας» και να δηλώσουν την υποταγή τους στις αρχές (και την τρομοκρατία) της δημοκρατίας, υπερθεματίζοντας τον λόγο της κυριαρχίας. Ακόμη κι η εξωκοινοβουλευτική αριστερά - στο μεγαλύτερο τμήμα της έκανε δηλώσεις νομιμοφροσύνης.

Μέσα σ΄ αυτό το κλίμα, η εξουσία παρουσίασε την κοινωνία να τάσσεται στο πλευρό της «αντιτρομοκρατικής» εκστρατείας. Η εξάρθρωση της ΕΟ17Ν αποτέλεσε μοναδική ευκαιρία και για μια απόπειρα «εξάρθρωσης» των κοινωνικών αντανακλαστικών και της ισχυροποίησης της ανοχής μπροστά στην επίθεση της εξουσίας. Όσοι έσπευσαν - ορμώμενοι φυσικά από αγνά δημοκρατικά αισθήματα- να συνδράμουν τις διωκτικές αρχές στο έργο τους καταδίδοντας, αποτέλεσαν τον καλύτερο σύμμαχο αυτής της προσπάθειας.

Το ωστικό κύμα της έκρηξης χρησιμοποιήθηκε όμως από την εξουσία για να καταφέρει κι ένα ακόμη χτύπημα. Κατακερμάτισε τη σύγχρονη ιστορία των κοινωνικών αγώνων στον ελλαδικό χώρο και προβλήθηκε ως η μόνη αρμόδια να συναρμολογήσει τα κομμάτια. Με την αρωγή των μμε, τα γεγονότα απογυμνώθηκαν απ΄ τα πολιτικά και κοινωνικά τους περιεχόμενα. Παραχαράχτηκαν ή αποσιωπήθηκαν.

Ωστόσο, για να κατανοήσει κανείς την κίνηση της κυριαρχίας, θα πρέπει να σηκώσει το βλέμμα πιο ψηλά στον ορίζοντα. Τα κράτη οχυρώνονται σε παγκόσμιο επίπεδο. Κι έχουν κάθε λόγο να το κάνουν. Όχι μόνο γιατί η βία αποτελεί ούτως ή άλλως βασικό συστατικό της ύπαρξης και διαιώνισης ενός κρατικού σχηματισμού. Μα κι επειδή οι κοινωνικές και ταξικές αντιθέσεις οξύνονται ολοένα. Στα κράτη της δύσης, η ρητορεία της ανάπτυξης, η ευημερία που ευαγγελίζεται η εφαρμογή των νέων τεχνολογιών και η πλαστή ευτυχία της κατανάλωσης δεν μπορούν να κρύβουν για πολύ ακόμη τον αριθμό των ανεκπλήρωτων υποσχέσεων - τόσο σε υλικό όσο και σε συμβολικό επίπεδο- που το ίδιο το σύστημα μοιράζει απλόχερα χωρίς όμως να είναι σε θέση και να πραγματοποιήσει. Τα όνειρα της κοινωνικής καταξίωσης, του πλουτισμού, της προσωπικής ανάδειξης συνθλίβονται. Και πληθαίνουν διαρκώς αυτοί

που βιώνουν άμεσα τις συνέπειες της οικονομικής κρίσης, αυτοί που υφίστανται ολοένα και στυγνότερη εργασιακή εκμετάλλευση ή δοκιμάζουν την απόρριψη και το κοινωνικό περιθώριο. Όσο για τις χώρες του τρίτου κόσμου, εκεί η βία είναι συχνά τόσο ωμή, ώστε οι προφάσεις και τα προσχήματα περιττεύουν. Ολόκληρες περιοχές λεηλατούνται και εκατομμύρια άνθρωποι εξοντώνονται σε συνθήκες ανέχειας ή μέσα σε διασταυρούμενα πυρά. Και στις παρυφές των δυο «κόσμων», οι μετανάστες δεν έχουν άλλη επιλογή παρά να συνωστίζονται ή να πεθαίνουν στα σύνορα και στα γκέτο των αφιλόξενων «ισχυρών κρατών». Ο «θαυμαστός καινούριος κόσμος» είναι πράγματι εκθαμβωτικός. Αλλά χωράει πολύ λίγους.

Η θωράκιση των κρατών, επομένως, εξασφαλίζει την απρόσκοπτη εφαρμογή των σχεδιασμών τους, που ενδεχομένως απειληθεί από τις κοινωνικές εκρήξεις, προϊόντα της αυξανόμενης δυσαρέσκειας. Και σταδιακά σφίγγουν πολύ τον κλοιό: εκσυγχρονισμός κι ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας, ευρωστρατός, σύγχρονα οπλικά συστήματα, ηλεκτρονικό φακέλωμα, κάμερες παρακολούθησης, δορυφόροι. Ταυτόχρονα βέβαια, κρίνεται αναγκαία και η νομοθετική και θεσμική ισχυροποίηση. Και ούτε εδώ έμειναν με σταυρωμένα χέρια. Οι συμφωνίες τύπου Σένγκεν και οι τρομονόμοι, που σταδιακά τίθενται σε ισχύ σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, δείχνουν καθαρά προς αυτήν την κατεύθυνση. Ενώ, πρόσφατα έγινε γνωστό σχέδιο δικαστικής συνεργασίας ΕΕ-ΗΠΑ, το οποίο περιέχει νέες τρομοδιατάξεις (προβλέπει ακόμα και την έκδοση ατόμων στις ΗΠΑ για αδικήματα που έχουν παραγραφεί). Στην άλλη πλευρά του Ατλαντικού, χαρακτηριστική είναι η συσπείρωση χωρών της αμερικανικής ηπείρου σε σχηματισμούς όπως ο Οργανισμός Αμερικανικών Κρατών (που προωθεί την πολυμερή δράση ενάντια στην «τρομοκρατία», την εκπόνηση σχεδίου δράσης για την άμυνα των πολυεθνικών, την άμεση υποστήριξη όλων των μερών προς όποια χώρα-μέλος αντιμετωπίσει κοινωνικές αναταραχές). Σε ελλαδικό επίπεδο, οι μεθοδεύσεις είναι πιο ορατές: ειδικό καθεστώς κράτησης μέσα στις φυλακές, ποινικοποίηση κάθε αγώνα ή κινητοποίησης που δεν ελέγχεται από θεσμισμένους φορείς, κατάργηση του θεσμού των ενόρκων από την εκδίκαση υποθέσεων «τρομοκρατίας». Μα θα πρέπει να δοθεί έμφαση σ΄ αυτό: Η εξουσία παρουσιάζει τη βία που ασκεί ως τη μόνη θεμιτή. Διεκδικεί τη νομιμοποίησή της ακόμη και πέρα από το δικονομικό της οπλοστάσιο, στις συνειδήσεις των υπηκόων της. Είναι μια βία θεσμοθετημένη. Τα εγκλήματά της πρέπει να βρίσκονται στο απυρόβλητο.

Κι όλα αυτά, στα πλαίσια της «νομιμότητας», της «διασφάλισης της έννομης τάξης». Αυτό είναι το δημοκρατικό καθεστώς. Χειραγωγικό, εκδικητικό, δολοφονικό. Το μονοπώλιο της βίας με δημοκρατικό προσωπείο.

Χρειάζεται πάντα, βέβαια, κι ένας καλός λόγος που να δικαιολογεί τη θωράκιση. Κάτι σαν το φόβο του κομουνισμού (για τις δυτικές κοινωνίες), που «δούλεψε» για χρόνια μέσα στην ισορροπία τρόμου κατά τη διάρκεια του διπολισμού. Πρέπει να υπάρχει μια απειλή. Πραγματική ή κατασκευασμένη. Μια απειλή που χρησιμοποιείται στον ανταγωνισμό των ισχυρών χωρών με επιθετικούς προκρατικούς σχηματισμούς (βλ. Τσετσένοι αυτονομιστές, Αλ Κάιντα). Μια απειλή που χρησιμοποιείται και προς το εσωτερικό αυτών των κρατών για την κοινωνική συστράτευση και πειθάρχηση απέναντι σε έναν κίνδυνο που εμφανίζεται -ανεξάρτητα από το πού προέρχεται ή ποιες είναι οι επιδιώξεις του- κοινός για όλους ανεξαιρέτως. Το οργανωμένο έγκλημα, η «τρομοκρατία», οι ασύμμετρες απειλές. Αυτές οι λέξεις-«δαίμονες» επαναλαμβάνονται σήμερα επίμονα για να γίνει πειστική η αναγκαιότητα της επίτασης του ελέγχου και της καταστολής.

Το χτύπημα στην καρδιά των Ηνωμένων Πολιτειών στις 11 Σεπτέμβρη του 2001 έδρασε ως καταλύτης της όλης διαδικασίας. Η σφοδρότητά του δεν άφησε χρονικά περιθώρια. Η απάντηση της υπερδύναμης ήρθε άμεση: ο πλανήτης χωρίστηκε στον «άξονα του κακού» και τη συμμαχία εναντίον του. Το ιδεολόγημα της ασφάλειας απέκτησε τη ρητορεία του κι έγινε το λάβαρο ενός πολέμου που κηρύχτηκε ενάντια στο -και σάρωσε το- Αφγανιστάν. Κι αν ο φόβος χτυπημάτων ανάλογων με αυτά στο κέντρο της Ν.Υόρκης και στο αμερικανικό πεντάγωνο είναι υπαρκτός, δεν χρειάζεται απ΄ την άλλη να διαβάσει κανείς ανάμεσα απ΄ τις γραμμές για να αντιληφθεί πως χρησιμοποιείται προπαγανδιστικά και για να νομιμοποιήσει κοινωνικά την επιδίωξη, κυρίως των ηγεμονικών χωρών, να αποκτήσουν απλώς ακόμη

μεγαλύτερη ισχύ. Αφενός, για να την ασκήσουν κατασταλτικά αν χρειαστεί προς το εσωτερικό τους. Κι αφετέρου, για να μπορούν να ανταγωνίζονται με καλύτερους όρους τη διατήρηση ή τη βελτίωση της θέσης τους στην παγκόσμια σκακιέρα.

Κατά συνέπεια, αυτό που επιδιώκεται είναι η διάχυση του αισθήματος του φόβου και η (σιωπηρή ή όχι) παραδοχή ότι το καθεστώς μπορεί να διασφαλίσει την προστασία μας αυξάνοντας τον έλεγχο κι επιτείνοντας την καταστολή. Ο λόγος της κυριαρχίας είναι πανταχού παρών κι αρθρώνεται με τρόπο ώστε να μην επιδέχεται αντίλογο. (Ανα)παράγεται μέσω των θεσμών, προσπαθώντας να διαποτίσει τις σκέψεις με υπαγορευμένα επιχειρήματα και ελεγχόμενες εικόνες και να φτάσει ως τα πιο απομακρυσμένα σημεία της επικράτειας και του μυαλού μας. Κι ακόμη, η αστυνομοκρατούμενη καθημερινότητα, η αναγωγή του χαφιεδισμού σε κοινωνική αξία, το face control και οι κάμερες σε δημόσιους και ιδιωτικούς χώρους συντελούν στην εξοικείωση με μια κατάσταση διαρκούς επιτήρησης. Ο στόχος δεν είναι άλλος από την απόσπαση της πολύτιμης κοινωνικής συναίνεσης μπροστά στην κρατική επιβολή. Η όλη διαδικασία διευκολύνεται, καθώς όλα φαίνονται σήμερα να περιστρέφονται γύρω από το άτομο, την περιουσία του, την προσωπική του ανάδειξη, την ευημερία του. Γιατί όσο πιο απαθής μένει κανείς στην καταπίεση κάποιων «άλλων» πιστεύοντας ότι δεν τον αφορά, τόσο περισσότερο ξεφεύγει από τα χέρια του και η δική του μοίρα, κομμάτι μιας μοίρας κοινής για όλους τους κολασμένους.

Η συγκυρία αποδεικνύεται βέβαια εξόχως ευνοϊκή για τη θέσπιση και νέων κατασταλτικών μέτρων και μάλιστα με τις μικρότερες δυνατές αντιδράσεις. Ήδη έχει εξαγγελθεί η καθιέρωση και στην Ελλάδα του θεσμού του “αστυνομικού της γειτονιάς” -κατά τα βρετανικά πρότυπα- ο οποίος θα τεθεί σε εφαρμογή από το Μάρτιο του 2003 στην Αθήνα και στη Θεσσαλονίκη και από το 2004 σε ολόκληρη τη χώρα. Κάθε γειτονιά κι ο μπάτσος της για να εποπτεύεται συστηματικότερα κάθε κίνηση μέσα στην πόλη. Κι απ΄ την άλλη, μια άσκηση επί χάρτου που πραγματοποιήθηκε στα τέλη Νοέμβρη στην Αττική με κάποιο σενάριο «τρομοκρατικής» επίθεσης και με τη συμμετοχή δυνάμεων του στρατού, του λιμενικού, της αστυνομίας, της πυροσβεστικής.

Εκτός από την ασφάλεια των Ολυμπιακών Αγώνων, «στόχος είναι η αποφασιστική αντιμετώπιση του μικροεγκλήματος και η δημιουργία αισθήματος ασφάλειας στους πολίτες», καγχάζει ο πρωθυπουργός της χώρας. Μα, ποια «απειλή», αλήθεια, οπλίζει τα υπηρεσιακά περίστροφα εναντίον απείθαρχων νέων, μεταναστών, τσιγγάνων; Αν δε δεχτεί κανείς πως οι «τυχαίες εκπυρσοκροτήσεις» εναντίον τους οφείλονται σε σκοτεινές και ανεξήγητες μεταφυσικές δυνάμεις, τότε το μόνο που μένει είναι ότι πρόκειται για στυγνές, εν ψυχρώ δολοφονίες. Κάποιοι μπορούν να αισθάνονται λιγότερο ασφαλείς από κάποιους άλλους.

Στην Ελλάδα, η διαδικασία της δημιουργίας ενός κλίματος ανασφάλειας και τρομολαγνείας προχώρησε βήμα-βήμα τα τελευταία χρόνια. Με προμετωπίδα τα μμε, ο φόβος σκιαγραφήθηκε αρχικά πάνω στην εξαθλιωμένη φιγούρα του μετανάστη. Αυτός, ο «ξένος» (ανάμεσα σε ποιους γνώριμους άραγε;) σταδιακά δαιμονοποιήθηκε. Η ανάγκη για επιβίωση - έννοια βιωματικά οικεία για χιλιάδες Έλληνες που υπήρξαν κάποτε οι «Αλβανοί» της Γερμανίας, της Αμερικής, του Βελγίου, της Αυστραλίας- έγινε στα μυαλά πολλών συνώνυμη της εγκληματικότητας, μια ταυτότητα-«ιδιώνυμο». Εξάλλου, οι εκτεταμένες «επιχειρήσεις σκούπα» που πραγματοποιούνταν πριν από κάποια χρόνια ενίσχυαν το κλίμα της ξενοφοβίας.

Ταυτόχρονα, η εισαγωγή αστυνομικών και δικαστικών ρεπορτάζ στα δελτία των ειδήσεων διατηρούσε και διατηρεί το θέμα της ασφάλειας στην επικαιρότητα. Οι επαγγελματίες του τρόμου ανέλαβαν να πείσουν ότι το πρόβλημα έχει πάρει διαστάσεις «μάστιγας». Κυνηγώντας την τηλεθέαση ρίχτηκαν στη μάχη του εντυπωσιασμού: Οι ειδήσεις «επενδύθηκαν» με υποβλητική μουσική και εικόνες που σοκάρουν, πολλαπλασιάζοντας την φρίκη.

Δίπλα σ΄ όλα αυτά, μα και πέρα απ΄ αυτά, η εξουσία καλλιέργησε -και καλλιεργεί- το έδαφος για τη σταδιακή και μεθοδική περιθωριοποίηση κάθε μορφής κοινωνικών αντιστάσεων. Οι κοινωνικοί αγώνες δε θα πρέπει να υπερβαίνουν τα ασφυκτικά όρια των ατομικών, τοπικών, κλαδικών διεκδικήσεων. Οι αγρότες, οι ναυτεργάτες, οι μαθητές θα πρέπει να νιώθουν και να είναι μόνοι τους, μέσα σε κινητοποιήσεις

αφομοιωμένες από τους θεσμικούς φορείς διαμεσολάβησης, ακρωτηριασμένες και θνησιγενείς. Η εξουσία θέλει να θριαμβεύει η λογική του κατακερματισμού και του «αν δε σε αφορά, μην ανακατεύεσαι». Κάθε μορφή κοινωνικής βίας που εκδηλώνεται στους δρόμους πρέπει να αντιμετωπίζεται με απάθεια, δυσφορία ή κι εχθρότητα. Να βιώνεται ανταγωνιστικά, ως υπόθεση κάποιων «μειοψηφιών» που «ενοχλούν», παρεμποδίζουν την ομαλότητα των καθημερινών συμβάσεων, διαταράσσουν τη δημόσια τάξη. Πολύ πιο κει, αυτή η συνθήκη πρέπει να αποθαρρύνει τον καθένα από το να αντιδράσει και για τη δική του καταπίεση, την άλωση και της δικής του ζωής.

Κατά τη διάρκεια του τελευταίου χρόνου, βέβαια, δόθηκε ιδιαίτερη βαρύτητα στο θέμα της «τρομοκρατίας» και οι αναφορές των μμε σ΄ αυτήν έγιναν ολοένα και πυκνότερες. Η ανά τακτά χρονικά διαστήματα ενασχόλησή τους με τη δημοσιοποίηση «απόρρητων εκθέσεων» των διαφόρων ντόπιων και ξένων μυστικών υπηρεσιών, σχετικά με τις ένοπλες ομάδες στην Ελλάδα και με τη «φωτογράφηση» πολιτικών χώρων και ατόμων ως εμπλεκόμενων σε υποθέσεις «τρομοκρατίας» δημιούργησαν ένα συγκεκριμένο κλίμα. Έτσι, εκτός του ότι νομιμοποιήθηκαν οι όποιες κατασταλτικές επιλογές,

παρουσιάστηκαν να προκύπτουν και ως φυσικά επακόλουθα. Και βέβαια, η ενασχόληση των μμε με το ζήτημα δεν μπορεί να δικαιολογηθεί μονάχα από το γεγονός ότι η «τρομοκρατία» πουλάει. Υπηρεσιακοί παράγοντες και δημοσιογράφοι δούλεψαν μαζί, συντονισμένα. Οι «διαρροές» πληροφοριών από «έγκυρες πηγές» το αποδεικνύει. Τα μμε είχαν κι εδώ ένα ρόλο να επιτελέσουν.

Αυτές όμως που στ΄ αλήθεια έπαιξαν καλά το ρόλο τους ήταν -κυρίως μετά τα γεγονότα του Ιούνη- οι ελληνικές διωκτικές αρχές. Οι έμμισθοι σωματοφύλακες του συστήματος κινήθηκαν με μεθοδικότητα. Η περίσταση άλλωστε απαιτούσε λεπτούς χειρισμούς. Γι΄ αυτό, εκτός από την καθιερωμένη συνεργασία με τα μίντια, κρίθηκε απαραίτητος και ο διορισμός εκπροσώπου τύπου για την απευθείας μετάδοση του λόγου της αστυνομίας. Αλλά το πιο σοβαρό απ΄ όλα, ήταν η ξεκάθαρη παραίνεση για ανώνυμες καταδόσεις πληροφοριών και ατόμων, σε ανοιχτή γραμμή κατευθείαν με την Ασφάλεια στα γνωστά τηλέφωνα. Ο σκοπός ήταν να επιδειχθεί μια εικόνα επαγγελματισμού, εγκυρότητας και αποτελεσματικότητας των διωκτικών μηχανισμών. Ήταν άλλωστε ένα στοίχημα απέναντι σε μια υπόθεση που όσο παρέμενε ανοιχτή τούς υπενθύμιζε την ανεπάρκειά τους. Και δεν έσπευσαν να δρέψουν τις δάφνες μονάχα μιας επιτυχημένης επιχείρησης, αλλά διεκδικούσαν κι αυτές της κοινωνικής τους αναβάθμισης, διαχέοντας -όσο ποτέ άλλοτε- το αίσθημα ότι η αστυνομία βρίσκεται κοντά στον πολίτη. Και πράγματι είναι πολύ κοντά. Σύσσωμη και πάνοπλη. Μόνο που οι κάνες των όπλων είναι στραμμένες εναντίον μας.

Να ποιοι είναι, λοιπόν, οι κίνδυνοι που απειλούν τη «δημόσια τάξη κι ασφάλεια» και βρίσκονται στο στόχαστρο αυτού του κηρυγμένου πολέμου: κάθε μορφή αμφισβήτησης του συστήματος, κάθε απόκλιση από τα καθιερωμένα πρότυπα συμπεριφοράς, κάθε μορφή κοινωνικής απειθαρχίας. Η κοινωνική ανταρσία, με όποιον τρόπο κι αν αυτή εκδηλώνεται. Γι΄ αυτό, η ανατρεπτική προοπτική της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης και της ρήξης, ενάντια στο πλέγμα των κανονικοτήτων που επιβάλλει αυτός ο πολιτισμός της καταπίεσης και της υποταγής παραμένει το μοναδικό ουσιαστικό ζητούμενο.

Πολύς λόγος έγινε τις τελευταίες μέρες για την ύπαρξη ή μη «λευκών κελιών» στις φυλακές Κορυδαλλού, καθώς και τις συνθήκες κράτησης των υποδίκων για την υπόθεση της τρομοκρατίας. Τα τηλεπαράθυρα άνοιξαν διάπλατα για να υποδεχθούν τους πάσης φύσεως «ειδικούς», οι οποίοι, μπουρδολογώντας ασύστολα, κατέληξαν στο αναμενόμενο. Οτι δηλαδή τα «λευκά κελιά» βρίσκονται στη φαντασία και μόνο κάποιων μη σοβαρών ανθρώπων. Αρα όλα είναι ρόδινα. Η αλήθεια βέβαια απέχει πολύ από αυτήν την (κατευθυνόμενη) διαπίστωση. Ας δούμε λοιπόν τις συνθήκες αυτές στις πραγματικές τους διαστάσεις.

Η πλήρης απομόνωση σε υπόγεια ή ημιυπόγεια κελιά επί 23 ώρες το εικοσιτετράωρο οδηγεί τον άνθρωπο με μαθηματική ακρίβεια στην παράνοια. Για τη μία και μοναδική ώρα εκτός κελιού διατίθεται ένα «προαύλιο» λίγων μόνο τετραγωνικών μέτρων, το οποίο περιβάλλεται από ατσάλινους τοίχους ύψους δέκα μέτρων τουλάχιστον. Η αδυναμία να δεις οτιδήποτε γύρω σου (εκτός ίσως από ένα μικρό κομμάτι ουρανού) και ο πλήρης αποπροσανατολισμός σε συνδυασμό με την απώλεια της αίσθησης του χρόνου σε καταρρακώνουν ψυχολογικά, ενώ αισθήματα όπως η εγκατάλειψη και η απόγνωση σε κατακλύζουν. Δεν χρειάζεται πολύ μυαλό για να καταλάβουμε ότι πρόκειται για ένα διαρκές μαρτύριο. Θα τολμήσει άραγε κανείς να παραδεχτεί ότι κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές υποβάλλονται σε ψυχολογικά βασανιστήρια; Είναι προφανές: Αυτά τα μέτρα δεν αποσκοπούν στην προστασία ή την ασφάλεια των κρατουμένων. Στόχος είναι η φυσική και ηθική εξόντωσή τους. Το μυαλό τους είναι ο στόχος.

. Με ευκολία κάποιοι θα πουν ότι χρειάζονται «ειδικές» συνθήκες κράτησης για «ειδικούς» κρατούμενους. Πώς όμως (και από πού) ορίζεται ποιος είναι «ειδικός» κρατούμενος; Εμείς λέμε ότι μπαίνουμε σε επικίνδυνες ατραπούς. Αυτό που σήμερα γίνεται περιορισμένα και «ειδικά», αύριο θα γίνει ευρέως και συνολικά.

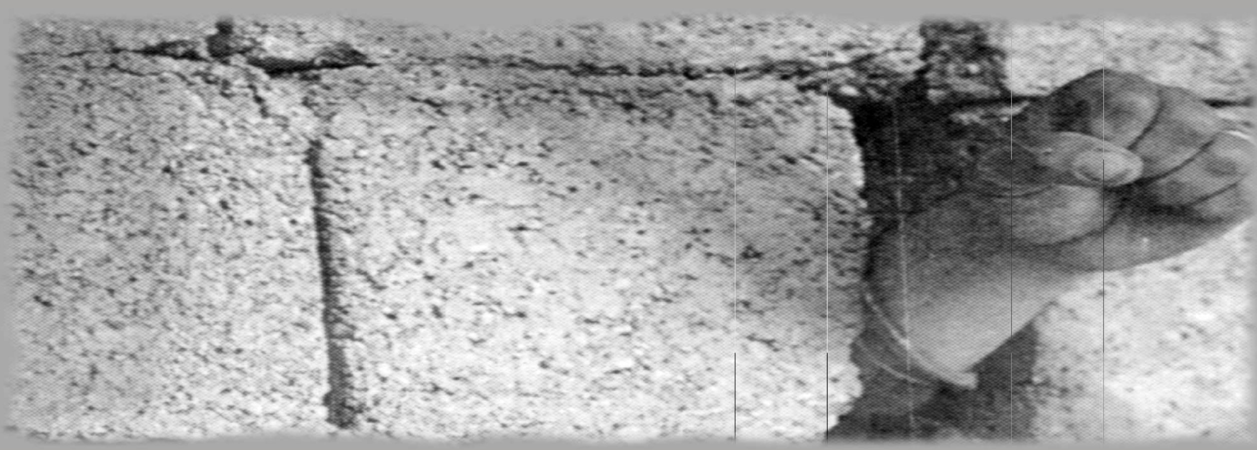
Η εμπειρία δείχνει πως οτιδήποτε επιβάλλεται σε μια μικρή ομάδα ανθρώπων χωρίς αντίδραση από κανέναν, εύκολα επεκτείνεται και στο σύνολο, χωρίς πλέον να υπάρχει δυνατότητα αντίδρασης. Σήμερα οι υπόδικοι για την τρομοκρατία, αύριο όλοι οι κρατούμενοι. Αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό από κανέναν. Η προσπάθεια να περισταλούν δικαιώματα που έχουν κατακτηθεί από κρατούμενους οι οποίοι έχυσαν το αίμα τους και βασανίστηκαν για χρόνια, θα πέσει στο κενό.

Από τα παραπάνω είναι προφανές ότι κανένας κρατούμενος δεν θεωρεί «προνομιούχους» τους κρατούμενους των ειδικών κελιών όπως (ως αστείο;) ακούστηκε. Κανένας κρατούμενος δεν θα ήθελε και δεν θα μπορούσε να ζήσει κάτω από τέτοιες συνθήκες. Οπότε, οποιαδήποτε άλλη «γνώμη» ίσως έχει ακουστεί δεν μπορεί παρά να είναι κατευθυνόμενη και να εξυπηρετεί σκοπούς και συμφέροντα άλλων. Σίγουρα όχι των κρατουμένων.

Εδώ αξίζει να σημειώσουμε κάτι. Η στάση που κρατήθηκε από κάποιους από τους κρατούμενους των «ειδικών» κελιών απέναντι στις διωκτικές και ανακριτικές αρχές σαφώς δεν είναι αποδεκτή. Δεν πρέπει όμως σε καμία περίπτωση να μας αποπροσανατολίσει από το μείζον θέμα που μας αφορά όλους (κρατούμενους και μη): τη δρομολογούμενη περιστολή των κεκτημένων δικαιωμάτων μας και την εδραίωση των Λευκών Κελιών.

Γιατί είναι σαφές ότι αυτά είναι λευκά κελιά. Θέλουμε να πιστεύουμε ότι κανένας σκεπτόμενος πολίτης αυτής της χώρας δεν θα δεχτεί να συμμετάσχει στο επιχειρούμενο πισωγύρισμα. Τα υγιή κομμάτια της κοινωνίας (που φαίνεται ότι μέσα στο τρομολαγνικό κλίμα των ημερών έχουν φιμωθεί) θα αντιδράσουν, όπως έκαναν και στο πρόσφατο παρελθόν διαμαρτυρόμενα για τα κελιά τύπου **F** στις τουρκικές φυλακές.

Κρατούμενοι της Α' Ακτίνας των Φυλακών.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Τ' ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

Δολοφονούν μετανάστες, δολοφονούν εργάτες στα εργοτάξια-κάτεργα, εξοντώνουν ανθρώπους στις φυλακές-κολαστήρια, εντείνουν την καταστολή και τον κοινωνικό έλεγχο, την αστυνομοκρατία στους δρόμους, τις παρακολουθήσεις και τις προσαγωγές αγωνιστών, επιβάλλουν την εκμετάλλευση, την καταπίεση και την υποταγή με τον εκβιασμό της επιβίωσης, καταδικάζουν ολόκληρες κοινωνίες στο θάνατο, την πείνα και την εξαθλίωση με τους πολέμους...

ΔΕΝ ΣΙΩΠΟΥΜΕ - ΔΕΝ ΣΥΝΑΙΝΟΥΜΕ

Απέναντι στην "αντι"-τρομοκρατική επίθεση του κράτους

στο συκοφαντικό παραλήρημα των μ.μ.ε., της αστυνομίας, και των κομμάτων

στην εγκληματοποίηση της αντίστασης και της αλληλεγγύης

στη βαρβαρότητα των "λευκών κελιών", τη ρουφιανιά και τον εκφασισμό της κοινωνίας

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ, ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ-ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΕΣ

*«...**Ζ**ούμε σε μια φυλακή μέσα στην φυλακή. Γύρω από το χώρο που βρίσκονται τα ειδικά κελιά σήκωσαν πανύψηλους μεταλλικούς τοίχους με πλέγμα από πάνω για να μην βλέπεις τίποτα. Αυτά τα στενόχωρα πηγάδια τα ονομάζουν προαύλια και στα οποία το μόνο που μπορείς να κάνεις είναι να περπατάς πάνω-κάτω στα λίγα μέτρα... Είκοσι τέσσερις ώρες σε απόλυτη απομόνωση και απραξία που δεν αλλάζει, τρίωρος προαυλισμός μου, μόνη μου (ή των πιο τυχερών δυο ή τριών μαζί). **Ν**ύχτα-μέρα σιωπή. Οι μόνοι ήχοι που ακούω είναι τα βήματα των φυλάκων και οι λίγες λέξεις τους όταν φέρνουν το φαγητό ή με καλούν για επισκεπτήριο... Τι σημαίνει ότι η δημοκρατία δεν εκδικείται;»*

***Α**γγελική Σωτηροπούλου, από τα **ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ** της δημοκρατίας, απεργός πείνας από **11/12/2002** ενάντια στο ειδικό καθεστώς εξόντωσης της, διεκδικώντας το στοιχειώδες: ίδιες συνθήκες κράτησης με τις υπόλοιπες κρατούμενες.*

Η δημοκρατία δεν εκδικείται, η δημοκρατία δεν βασανίζει, σημαίνει να κλείσουμε τα μάτια και να βουλώσουμε τ' αυτιά μας.

Τώρα που επιδεικνύει τα σιδεροδέσμια τρόπαια της: τους «αδίστακτους τρομοκράτες», τους φοβερούς «εγκληματίες». Τώρα που οι ανθρωποκυνηγοί των καναλιών δείχνουν τα δόντια τους και ορμούν σαν τους γύπες, που μυρίστηκαν αίμα. Τώρα που οι δρόμοι στρατοκρατούνται, η ρουφιανιά ξανάγινε εθνικό καθήκον και οι «μετανοημένοι» επιβραβεύονται.

Δεν μας ζητάνε «πολλά». Μόνο... να παραδειγματιστούμε. Να πιστέψουμε στη «δική μας» αστυνομία, στη «δική μας» δικαιοσύνη, να είμαστε «λίγο» ανεκτικοί. Και να ξεχάσουμε όσα ξέρουμε, γιατί το κράτος είναι εδώ. Και προγράφει. Και σημαδεύει το μυαλό των αιχμαλώτων του στα μπουντρούμια της δημοκρατίας, «κανονικά» ή «λευκά». Το μυαλό όλων μας. Πρώτα απ' όλα στο μυαλό.

Και ελέγχει. Ή μάλλον πολλές φορές για τους «άτυχους» πρώτα «εκπυρσοκροτούν» τα πιστόλια της και μετά τους ελέγχει.

Μόνο που οι «ατυχίες» είναι πολλές. Να δουλεύεις στα Ολυμπιακά έργα, στο Μετρό, στα κάτεργα της ναυπηγοεπισκευαστικής, να μην σου «πάει» το χακί, να είσαι λαθρεπιβάτης του ελληνικού παραδείσου και να πατάς μια νάρκη στα καλοφυλαγμένα σύνορα του, ή να πετιέσαι για μήνες σ' ένα κελί γιατί απλά δεν έχεις χαρτιά. Τόσο απλά. Χιλιάδες ζωές στ' αζήτητα. Χιλιάδες ζωές λεηλατημένες στ' όνομα της ασφάλειας, της νομιμότητας και της ευταξίας. Στ' όνομα της δημοκρατίας.

Μιας δημοκρατίας που δεν ζητάει «πολλά»...

Μόνο... να κλάψουμε για τους δικούς της νεκρούς από την «τρομοκρατία», τους δικούς μας βασανιστές, δολοφόνους και εκμεταλλευτές, ν' αποκηρύξουμε μετά βδελυγμίας τους «τρομοκράτες», να συνταχθούμε μαζί της στον «μακρόχρονο πόλεμο κατά της τρομοκρατίας». Μόνο... να οραματιστούμε και εμείς το νέο δισκοπότηρο. Και να μείνουμε στο πλευρό των συμμάχων «μας», των νέων σταυροφόρων. Μόνο... να χειροκροτήσουμε τις νέες ανθρωποσφαγές στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στην Τσετσενία, και να επευφημήσουμε τα νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης όπου γης.

Σ' αυτή τη δημοκρατία και σε κάθε άλλη δεν αξίζει να δώσουμε τίποτα.

Αντίθετα, αξίζει να είμαστε μ' όλους αυτούς τους ανθρώπους που δεν της χρωστάνε τίποτα. Που δεν σκύβουν το κεφάλι ή δεν θα το σκύψουν στο μέλλον, γιατί παραμένουν ανυπότακτοι. Μ' όλους αυτούς που πιστεύουν ότι δεν υπάρχουν βολικοί κρατούμενοι, «αθώοι» και «ένοχοι», που δεν θεωρούν ότι η διαφορετικότητα μπορεί να κάνει την αλληλεγγύη να μοιάζει με προνόμιο των τυχερών που ταυτίζονται με τις δικές τους απόψεις και πρακτικές. Αξίζει να είμαστε δίπλα σ' όλους αυτούς, που δεν θεωρούν την πολιτική ή κοινωνική βία, αυθόρμητη ή οργανωμένη, ατομική ή συλλογική, ένοπλη ή μη, παράλογη και εγκληματική και δεν ξεχνούν ότι δεν τρομοκρατήθηκαν ποτέ από την δράση της Ε.Ο. 17Ν.

Αξίζει ακόμα να είμαστε δίπλα σ' αυτούς που συμμετέχουν σε πορείες που «παρεκτρέπονται», και μετά συλλαμβάνονται στα σπίτια τους, επειδή το κράτος τους είχε προγράψει.

Μ' όλους αυτούς που δεν θα σταματήσουν σε δρόμους και πλατείες, έξω από τις φυλακές, «κανονικές» ή «ειδικές», να φωνάζουν και ν' αγωνίζονται για

**ΛΕΥΤΕΡΙΑ Σ' ΟΣΟΥΣ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΑ ΛΕΥΚΑ ΚΕΛΙΑ
ΓΙΑ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΗΝ Ε.Ο. 17Ν
ΚΑΙ Σ' ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΜΗΡΟΥΣ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ Σ' ΟΣΟΥΣ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ «ΚΑΝΟΝΙΚΩΝ» Ή «ΕΙΔΙΚΩΝ»**

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

από την ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ..

ωμές δολοφονίες-"εκπυρσοκροτήσεις", βασανιστήρια, εξευτελισμοί και ταπεινώσεις
από την ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
διώξεις, φυλακίσεις, οικονομική καταστολή, ρατσιστικές απελάσεις από τη ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
τρομονόμος, θέσμιση του κοινωνικού ελέγχου, λεηλασία εργασιακών και ασφαλιστικών "κεκτημένων"
από τη ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
εργατικά "ατυχήματα", επίταση της εκμετάλλευσης απολύσεις από τους "εργοδότες"

...έως τη ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ...

εικονικά εδώλια, διαπόμπευση, ασκήσεις αλαζονείας, κυνισμού και χυδαιότητας από τα ΜΜΕ
απόπειρες κοινωνικής νομιμοποίησης της ρουφιανιάς και της γενικευμένης καχυποψίας
επιβολή "ειδικών συνθηκών κράτησης": λευκά κελιά

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΝ ΑΦΗΝΕΙ ΤΙΠΟΤΑ ΑΤΙΜΩΡΗΤΟ

ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΤΙΠΟΤΑ ΑΝΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΟ

ΚΙ ΟΣΟΙ ΔΕΝ ΣΥΝΑΙΝΟΥΝ
ΔΕΝ ΑΦΗΝΟΥΝ
ΤΙΠΟΤΑ ΑΝΑΠΑΝΤΗΤΟ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΞΥΝΣΗ ΤΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Το τεύχος αυτό τυπώθηκε σε 2500 αντίτυπα και μοιράζεται χέρι-χέρι, σε δρόμους, πλατείες και σχολεία. Καταπιανόμαστε με καθημερινά κοινωνικά ζητήματα είτε γενικότερου χαρακτήρα είτε ιδιαίτερου τοπικού χαρακτήρα (κυρίως του Κερατσινίου και της Νίκαιας) και επιδιώκουμε την όξυνση μιας ανταγωνιστικής απέναντι στην κυριαρχία κοινωνικής συνείδησης. Και βέβαια, μια τέτοια έντυπη προσπάθεια δε θα μπορούσε να διακινείται έναντι κάποιου αντίτιμου μια κι οι ιδέες μας, οι αξίες μας, οι πράξεις μας, η ζωή μας ολόκληρη, δεν είναι εμπόρευμα για να ανταλλάσονται με χρήματα ή οτιδήποτε άλλο.